

of Curatoren of door deze vergadering eraan toegevoegd te worden, maar het ligt erin en heeft er altijd in gelegen.

De vraag is alleen, wanneer dat geconstateerd kan worden. En dan is het antwoord: dat kan nu reeds; de Commissie doet het, Directeuren en Curatoren doen het ook. Alleen die constateering zelf kan geen rechtsgevolgen hebben. En waarom niet? Omdat wij tegenover hoogleeraren geen rechtsaanspraken kunnen laten gelden dan op grond van wat bij hun aanstelling is overeengekomen, en natuurlijk op grond van wat voorts in den aard van hun ambt ligt opgesloten. Maar dit laatste brengt ons hier niet verder, en het overeengekomene houdt niet anders in dan dat de hoogleeraren gebonden zijn aan art. 2 der Statuten en dus daarnaar, en daarnaar alleen, geoordeeld moeten worden.

Een afzonderlijke vraag is natuurlijk, of de Vereeniging, indien ze vroeg of laat dezen toestand onvoldoende zou vinden, daarin geen verandering zou kunnen brengen door wijziging van de wettelijke bepalingen.

Het onderteekeningensformulier kan natuurlijk gewijzigd worden; en in alle bescheidenheid wil Spr. opmerken, dat dit misschien ook nog wel te verbeteren zou zijn. Ook Statutenwijziging is mogelijk. Alleen art. 2, dat den grondslag betreft, is onveranderlijk; en bij elke wijziging in het overige moet men zich natuurlijk afvragen of die wijziging ook inhoudt een inbreuk maken op de onveranderlijkheid van art. 2. Nu is Spr. persoonlijk nog niet overtuigd, dat hierdoor elke nadere wettelijke omschrijving van de in art. 2 genoemde Gereformeerde beginselen een onmogelijkheid zou zijn, maar dat punt is thans niet aan de orde. De Commissie heeft het niet behandeld: het was haar niet opgedragen, en terecht niet, immers zou zulk een wijziging, zoo ze tot stand kon komen, toch nimmer terugwerkende kracht bezitten; en dus voor de huidige moeilijkheden geen oplossing bieden.

Spr. herhaalt dus: een hoogleeraar kan alleen beoordeeld worden naar de bestaande wettelijke bepalingen. Wil dat dan zeggen, dat hij van het Schriftgezag, zooals dat hier geformuleerd is, straffeloos zal kunnen afwijken? Neen, wat wij beweren is juist, dat hij dan veroordeeld zou moeten worden.

Alleen, de grond daarvan zou toch nooit deze kunnen zijn, dat hij in strijd was gekomen met de conclusie der Commissie of met het antwoord, hier door Directeuren en Curatoren neergelegd; maar alleen deze, dat hij in strijd was met art. 2 der Statuten. Van art. 2 is geen appel; zegt een hoogleeraar in het proces: maar ik ben het ook met art. 2 niet eens, dan is het uit, dan heeft hij reeds zichzelf geoordeeld. Komt daarentegen in het proces onze conclusie ter sprake, en een hoogleeraar zegt: maar ik ben het ook met die conclusie niet eens, dan moet hij daarover gehoord, en moeten zijn argumenten onderzocht en getoetst worden. En dan kunnen Directeuren en Curatoren deze uitspraak opnieuw geven, *en dan met rechtsgevolg*; immers zij zijn de aangewezen rechters, wier oordeel beslist.